

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové rozhodl samosoudkyní JUDr. Ivonou Šubrtovou ve věci

žalobce: R. D.

proti

žalovanému: Ministerstvo práce a sociálních věcí
se sídlem Na Poříčním právu 376/1, 128 01 Praha 2

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 22. 10. 2018, č. j. MPSV-2018/211577-917,
ve věci odejmutí dávky pomoci v hmotné nouzi - příspěvku na živobytí ode dne 1. 10.
2017,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Předmět řízení

1. Žalobce se včasnou žalobou domáhal přezkoumání a zrušení v záhlaví uvedeného rozhodnutí (dále též „*napadené rozhodnutí*“), kterým žalovaný zamítl jeho odvolání a potvrdil rozhodnutí Úřadu práce České republiky, krajské pobočky v Hradci Králové (dále jen „*úřad práce*“) ze dne 28. 8. 2018, č. j. 72921/2018/HKR. Tímto rozhodnutím byla žalobci ode dne 1. 10. 2017 odejmuta dávka pomoci v hmotné nouzi - příspěvek na živobytí, podle zákona č. 111/2006 Sb., o pomoci v hmotné nouzi, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „*zákon o pomoci v hmotné nouzi*“).

2. Za použití § 3 zákona o pomoci v hmotné nouzi správní orgány uzavřely, že žalobce nesplňuje zákonné podmínky pro to, aby byl posouzen jako osoba v hmotné nouzi, neboť byl ke dni 29. 9. 2017 vyřazen z evidence uchazečů o zaměstnání. Z tohoto důvodu nebyl v rozhodném období (měsíc říjen 2017) již považován za osobu v hmotné nouzi (§ 3 zákona o pomoci v hmotné nouzi). Žalovaný v napadeném rozhodnutí zdůraznil, že odvolání, které žalobce podal proti rozhodnutí úřadu práce o vyřazení žalobce z evidence uchazečů o zaměstnání, bylo zamítnuto a dané rozhodnutí je již v právní moci. Jelikož byl žalobce vyřazen z evidence uchazečů o zaměstnání, nesplnil zákonné podmínky pro přiznání dávky pomoci v hmotné nouzi.

II. Obsah žaloby

3. Žalobce namítl, že žalovaný nedostal své povinnosti rozhodovat pouze na základě spolehlivě, přesně a úplně zjištěného skutkového stavu. Žalovaný se podle něj nevypořádal se všemi rozhodnými skutečnostmi ani s dosavadními podklady známými z jiných řízení, v nichž žalobce vystupuje jako účastník, a tím porušil ustanovení § 3 a § 68 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „*správní řád*“). Žalovaný měl podle žalobce zohlednit, že pravomocné rozhodnutí o vyřazení žalobce z evidence uchazečů o zaměstnání ještě není konečným rozhodnutím, protože žalobce jej napadl žalobou, o níž dosud nebylo rozhodnuto. Podle žalobce neznamená pravomocné správní rozhodnutí vzhledem ke správnímu soudnictví konečné rozhodnutí, neboť správní řízení a rozhodnutí správních orgánů a správní soudnictví spolu tvoří při ochraně práv účastníků řízení jediný celek.
4. Tvrzení, že byl vyřazen z evidence uchazečů o zaměstnání, a tím nesplňuje podmínky pro to, aby byl posouzen jako osoba ve stavu hmotné nouze, označil za předčasné. Uvedl, že ačkoli je klíčové teprve pravomocné rozhodnutí soudu, žalovaný se s existencí správní žaloby nevypořádal a tím zatížil rozhodnutí nepřezkoumatelností pro nedostatek důvodů. Napadené rozhodnutí je podle žalobce též nesrozumitelné a neurčité, neboť na 2. straně jeho odůvodnění jsou uvedena různá data ve vztahu k údaji, kdy byl žalobce vyřazen z evidence uchazečů o zaměstnání (ke dni 29. 8. 2017 vs. ke dni 29. 9. 2017). Navrhl, aby soud napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.

III. Vyjádření žalovaného

5. Žalovaný uvedl, že napadené rozhodnutí opřel o pravomocné rozhodnutí úřadu práce ze dne 25. 1. 2018, č. j. HKA-438/2018-2T, kterým byl žalobce vyřazen z evidence uchazečů o zaměstnání ke dni 29. 9. 2017. Toto rozhodnutí bylo vykonatelné bez ohledu na právní moc, žalovaný však měl při rozhodování o žalobcově odvolání k dispozici zamítavé rozhodnutí odvolacího orgánu ve věci vyřazení žalobce z evidence uchazečů o zaměstnání, které nabylo právní moci dne 11. 7. 2018.
6. Zdůraznil, že zákon o pomoci v hmotné nouzi v § 3 odst. 1 písm. a) výslovně uvádí, že osobou v hmotné nouzi není osoba, která není v pracovním či obdobném vztahu alespoň v rozsahu 20 hodin týdně a není vedena v evidenci uchazečů o zaměstnání. Na žalobce se přitom nevztahuje žádná ze zákonných výjimek vyjmenovaných v bodech 1 – 10 citovaného ustanovení a správní orgán by postupoval v rozporu se zákonem, pokud by žalobce považoval za osobu v hmotné nouzi.
7. K námitce, že mělo být zohledněno podání žaloby proti rozhodnutí o vyřazení žalobce z evidence uchazečů o zaměstnání, žalovaný zdůraznil, že pokud by na základě soudního

rozhodnutí byl žalobce zpětně zařazen do evidence uchazečů o zaměstnání ke dni svého vyřazení, posoudil by se jeho nárok na příspěvek na živobytí znovu a na základě § 45 zákona o pomoci v hmotné nouzi by příspěvek byl vyplacen jako dávka neprávem odepraná, a to až tři roky zpětně.

8. K namítané nesrozumitelnosti odůvodnění spočívající v uvedení vyřazení žalobce z evidence uchazečů o zaměstnání ke dni 29. 8. 2017, namísto ke dni 29. 9. 2017, žalovaný uvedl, že se jednalo o chybu v psaní. Vzhledem k označení předmětného rozhodnutí číslem jednacím a datem vydání, jakož i s ohledem na založení kopie rozhodnutí ve spise, byl den vyřazení žalobce z evidence uchazečů o zaměstnání posuzován správně.

IV. Další vyjádření žalobce

9. Žalobce se v replice, která byla soudu doručena dne 9. 4. 2019 po uplynutí lhůty pro podání žaloby, obecně vyjádřil k řízení před úřadem práce a poukázal na nedodržování lhůt v rámci vedených řízení. Odmítl, že by byl vyřazen z evidence uchazečů o zaměstnání z důvodu nesoučinnosti s úřadem práce a zopakoval, že byl v rozhodné době osobou v hmotné nouzi a k jeho vyřazení z evidence uchazečů o zaměstnání došlo bez objektivních zjištění.

V. Skutkové a právní závěry krajského soudu

10. Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí v mezích žalobních bodů v řízení podle části třetí hlavy první a druhé dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), bez nařízení jednání postupem dle § 51 odst. 1 věty druhé s. ř. s., neboť účastníci řízení s takovým projednáním věci nevyjádřili nesouhlas. Při posouzení zákonnosti postupu správních orgánů soud vycházel ze skutkového a právního stavu v době vydání napadeného rozhodnutí (§ 75 odst. 1 s. ř. s.).
11. Žalobce požádal v žalobě též o osvobození od soudních poplatků. Řízení v této věci je však ze zákona od soudních poplatků osvobozeno (§ 11 odst. 1 písm. b) zákona č. 549/1991 Sb., o soudních poplatcích, ve znění pozdějších předpisů). Soud proto o žádosti žalobce o osvobození od soudních poplatků nerozhodoval, neboť by to bylo nadbytečné.
12. Z obsahu správního spisu soud zjistil, že dne 12. 7. 2017 žalobce požádal o dávku pomoci v hmotné nouzi, a to o příspěvek na živobytí. Uvedl, že nemá žádné příjmy a náklady na bydlení hradí z finančních prostředků zapůjčených od otce. Dne 24. 7. 2017 předložil k žádosti průkaz uchazeče o zaměstnání, z něhož vyplynulo, že byl veden v evidenci uchazečů o zaměstnání ode dne 6. 10. 2011. V průkazu jsou uvedeny návštěvy na oddělení zprostředkování zaměstnání ode dne 20. 7. 2017.
13. Rozhodnutím úřadu práce ze dne 2. 3. 2018, č. j. 19260/2018/HKR, nebyl žalobci příspěvek na živobytí přiznán. Uvedené rozhodnutí bylo v odvolacím řízení zrušeno a úřad práce znovu rozhodl dne 7. 8. 2018, č. j. 66281/2018/HKR, tak, že žalobci přiznal příspěvek na živobytí v měsíční výši 2 200 Kč od července 2017, a současně zahájil řízení ve věci odejmutí příspěvku na živobytí, přičemž žalobce vyrozuměl o možnosti vyjádřit se k podkladům rozhodnutí do 5 dnů od doručení vyrozumění. Žalobce se k podkladům rozhodnutí ve stanovené lhůtě nevyjádřil. Úřad práce rozhodnutím ze dne 28. 8. 2018, č. j. 72921/2018/HKR, odejmul žalobci ode dne 1. 10. 2017 dávku pomoci v hmotné nouzi - příspěvek na živobytí. Toto rozhodnutí úřad práce odůvodnil tím, že žalobce nemůže být v rozhodném období (měsíc říjen 2017) posuzován jako osoba v hmotné nouzi, neboť

byl dne 28. 9. 2017 (*správně má být 29. 9. 2017 – pozn. soudu*) vyřazen z evidence uchazečů o zaměstnání. Žalobce se proti uvedenému rozhodnutí odvolal, přičemž uvedl, že byl a je osobou v hmotné nouzi. Toto odvolání žalovaný zamítl napadeným rozhodnutím, neboť dospěl k závěru, že vzhledem k pravomocnému rozhodnutí o vyřazení žalobce z evidence uchazečů o zaměstnání ke dni 29. 9. 2017 nelze žalobce považovat za osobu v hmotné nouzi (na 2. straně odůvodnění je uvedeno též datum 29. 8. 2017 jako den vyřazení žalobce z evidence uchazečů o zaměstnání).

14. Právní úprava poskytování příspěvku na živobytí je obsažena v zákoně o pomoci v hmotné nouzi a v zákoně č. 110/2006 Sb., o životním a existenčním minimu, ve znění pozdějších předpisů.
15. Podle § 21 odst. 1 zákona o pomoci v hmotné nouzi „nárok na příspěvek na živobytí má osoba v hmotné nouzi podle § 2 odst. 2 písm. a), jestliže její příjem a příjem společně posuzovaných osob (§ 9 odst. 2) nedosahuje částky živobytí posuzovaných osob.“ Z citovaného ustanovení vyplývá, že příspěvek na živobytí lze poskytnout pouze osobě, která se podle zákona o pomoci v hmotné nouzi považuje za osobu v hmotné nouzi. Osobám, které nejsou podle citovaného zákona v hmotné nouzi, nárok na dávku pomoci v hmotné nouzi nevzniká. Dávkou pomoci v hmotné nouzi je i příspěvek na živobytí (§4 odst. 1 písm. a) zákona o pomoci v hmotné nouzi).
16. Zákon o pomoci v hmotné nouzi stanoví v § 2 odst. 2 písm. a), že „osoba se nachází v hmotné nouzi, není-li dále stanoveno jinak, jestliže její příjem a příjem společně posuzovaných osob a) po odečtení přiměřených nákladů na bydlení (§ 9 odst. 2) nedosahuje částky živobytí (§ 24), nebo b) dosahuje sám nebo spolu s příspěvkem na živobytí podle § 4 odst. 1 písm. a) částek živobytí, ale nepostačuje k zabezpečení odůvodněných nákladů na bydlení (§ 34) a služeb s bydlením bezprostředně spojených (dále jen „odůvodněné náklady na bydlení“), přičemž si nemůže tento příjem zvýšit vzhledem ke svému věku, zdravotnímu stavu nebo z jiných vážných důvodů vlastním přičiněním a zabezpečení jejích základních životních podmínek je tak vážně ohroženo.“
17. Podle § 3 odst. 1 písm. a) zákona o pomoci v hmotné nouzi, „nestanoví-li tento zákon jinak, osobou v hmotné nouzi není osoba, která není v pracovním nebo obdobném vztahu, popřípadě nevykonává tyto vztahy alespoň v rozsahu 20 hodin měsíčně, ani nevykonává samostatnou výdělečnou činnost a není vedena v evidenci uchazečů o zaměstnání, popřípadě osoba, která je v pracovním nebo obdobném vztahu, ale nemá z těchto vztahů v rozhodném období příjem, s výjimkou osoby, která je
 1. starší 68 let,
 2. poživitelem starobního důchodu,
 3. invalidní ve třetím stupni,
 4. osobou pobírající peněžité dávky nemocenského pojištění z důvodu těhotenství a mateřství nebo rodičem celodenně, osobně a řádně pečujícím alespoň o 1 dítě a z důvodu této péče pobírajícím rodičovský příspěvek, a to po dobu trvání nároku na rodičovský příspěvek a po této době takto pečujícím o dítě, které z vážných důvodů nemůže být umístěno v jeslích nebo v mateřské škole nebo obdobném zařízení,
 5. osobou osobně pečující o dítě ve věku do 10 let závislé na pomoci jiné fyzické osoby ve stupni I nebo osobou osobně pečující o osobu závislou na pomoci jiné fyzické osoby ve stupni II (středně těžká závislost), nebo ve stupni III (těžká závislost) anebo ve stupni IV (úplná

závislost), a to za předpokladu, že v žádosti o příspěvek na péči pro osobu závislou na pomoci jiné fyzické osoby byla uvedena nebo po přiznání příspěvku na péči příslušnému orgánu ohlášena jako osoba poskytující pomoc(17a); je-li pečujících osob více, lze toto ustanovení použít pouze u jedné z nich, a to té, která byla určena jejich písemnou dohodou, a nedohodnou-li se, nelze toto ustanovení použít vůbec,

6. poživatelé příspěvku na péči ve stupni II (středně těžká závislost), nebo ve stupni III (těžká závislost) anebo ve stupni IV (úplná závislost),

7. nezaopatřeným dítětem,

8. uznána dočasně práce neschopnou,

9. práce neschopná z důvodu, který by byl u pojištěnce pojištěného podle zákona o nemocenském pojištění důvodem pro rozhodnutí ošetřujícího lékaře o vzniku dočasné pracovní neschopnosti,

10. zaměstnancem, jemuž zaměstnavatel nevyplatil mzdu, plat, odměnu za práci nebo jejich náhradu v termínu jejich splatnosti.“

18. Zákon o pomoci v hmotné nouzi tedy stanoví případy, kdy nelze žadatele o dávku považovat za osobu v hmotné nouzi. Jednou ze základních podmínek, aby osoba byla považována za osobu v hmotné nouzi, je její aktivní zapojení se na trhu práce, případně aktivita v rámci služeb zaměstnanosti, která směřuje k nalezení práce. V rámci služeb zaměstnanosti se žadatel o dávku pomoci v hmotné nouzi považuje za osobu v hmotné nouzi, je-li veden v evidenci uchazečů o zaměstnání. Jestliže není aktivní v rámci pracovního trhu ani v rámci služeb zaměstnanosti, bude považován za osobu v hmotné nouzi pouze v rámci konkrétních zákonných výjimek uvedených v § 3 odst. 1 písm. a) bodu 1. – 10. citovaného zákona. Ustanovení § 3 odst. 1 písm. a) zákona o pomoci v hmotné nouzi totiž vyjmenovává pod body 1. až 10. poměrně rozsáhle výjimky, kdy je nutné považovat žadatele o dávku za osobu v hmotné nouzi, byť takový žadatel není aktivní na trhu práce. Z obsahu správního spisu je zřejmé, že se na žalobce žádá z vyjmenovaných výjimek nevztahuje.
19. Nárok na příspěvek na živobytí vzniká dnem splnění podmínek stanovených zákonem o pomoci v hmotné nouzi (§ 38 odst. 1 tohoto zákona) a má jej pouze osoba v hmotné nouzi (§ 21 odst. 1 téhož zákona).
20. V projednávané věci není sporu o tom, že žalobce, který požádal o dávku pomoci v hmotné nouzi (příspěvek na živobytí), nebyl v rozhodné době v pracovním ani obdobném vztahu a ani nevykonával samostatnou výdělečnou činnost. Ve věci je zásadní, zda žalobce byl v době vydání napadeného rozhodnutí současně veden v evidenci uchazečů o zaměstnání. Jestliže byl z této evidence vyřazen, nemohl se podle zákona o pomoci v hmotné nouzi považovat za osobu v hmotné nouzi. Ustanovení § 3 odst. 1 písm. a) zákona o pomoci v hmotné nouzi je v tomto směru jednoznačné a neposkytuje žádný prostor pro opačný výklad.
21. Jelikož žalobce zároveň napadl správní žalobou též rozhodnutí žalovaného, jímž bylo potvrzeno rozhodnutí úřadu práce o vyřazení žalobce z evidence uchazečů o zaměstnání ke dni 29. 9. 2017 (žaloba byla projednána zdejším krajským soudem pod sp. zn. 31 Ad 8/2018), bylo na místě přerušit toto řízení do pravomocného skončení soudního řízení ve věci žalobcova vyřazení z evidence uchazečů o zaměstnání. Rozhodnutí ve věci odejmutí dávky pomoci v hmotné nouzi - příspěvku na živobytí, záviselo na posouzení předběžné

otázky, zda žalobce byl v rozhodné době veden v evidenci uchazečů o zaměstnání, a tudíž zda byl ve smyslu zákona o pomoci v hmotné nouzi považován za osobu v hmotné nouzi, jak bylo shora vysvětleno. Usnesením ze dne 14. 11. 2019 proto soud řízení v projednávané věci přerušil.

22. Prejudiciální (předběžná nebo též předurčující) otázka je vnímána jako taková právní otázka, která sama není předmětem řízení, avšak rozhodnutí, které má soud učinit, je na jejím vyřešení závislé. Předběžná otázka je způsobilá být samostatným předmětem řízení a pro jiné řízení má zásadní význam. V soudním řádu správním je institut předběžných otázek upraven v § 52 odst. 2, podle něhož je soud vázán rozhodnutím soudu o tom, že byl spáchán trestný čin a kdo jej spáchal, jakož i rozhodnutím soudu o osobním stavu. O jiných otázkách si soud učiní úsudek sám; je-li tu však rozhodnutí o nich, soud z něj vychází, popřípadě tam, kde o nich náleží rozhodovat soudu, může uložit účastníku řízení, aby takové rozhodnutí vlastním návrhem vyvolal.
23. Soudy i správní orgány jsou tedy vázány rozhodnutími o předběžných otázkách, byla-li učiněna, a mají povinnost z takových rozhodnutí vycházet (§ 52 odst. 2 věta druhá za středníkem s. ř. s., dále též usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 11. 2009, č. j. 1 As 89/2008-80).
24. Žaloba, kterou žalobce brojil proti rozhodnutí žalovaného ve věci vyřazení žalobce z evidence uchazečů o zaměstnání ode dne 29. 9. 2017 (tj. proti rozhodnutí žalovaného ze dne 27. 6. 2018, č. j. MPSV-2018/60835-421/3), byla zamítnuta rozsudkem Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 17. 4. 2020, č. j. 31 Ad 8/2018-90, který nabyl právní moci dne 29. 4. 2020. Krajský soud zde shledal, že žalobce se sice formálně o nabízenou práci ucházel, avšak jeho jednání bylo pro důvody popsané v soudním i správním rozhodnutí přesto považováno za maření součinnosti s úřadem práce. Krajský soud uzavřel, že rozhodnutí úřadu práce o vyřazení žalobce z evidence uchazečů o zaměstnání ode dne 29. 9. 2017 i navazující rozhodnutí žalovaného o odvolání, byla vydána v souladu se zákonem, přičemž skutkový stav, o němž nejsou důvodné pochybnosti, byl dostatečně zjištěn (srov. zejména body 43 až 54 citovaného rozsudku).
25. Nelze přisvědčit žalobní námitce, podle níž měl žalovaný zohlednit, že pravomocné rozhodnutí o vyřazení žalobce z evidence uchazečů o zaměstnání ještě není konečným rozhodnutím, neboť bylo napadnuto správní žalobou, o níž dosud nebylo rozhodnuto. Soud se neztotožňuje s právní konstrukcí žalobce, podle níž neznamená pravomocné správní rozhodnutí, vzhledem k existenci správního soudnictví, konečné rozhodnutí ve věci. Takový závěr odporuje systematické opravných prostředků ve správním řízení tak, jak je chápe nauka správního práva i správní řád, a především nerespektuje institut právní moci rozhodnutí správního orgánu. Soud ve správním soudnictví není další instancí ve správním řízení, nýbrž v souladu s čl. 36 odst. 2 Listiny základních práv a svobod přezkoumává zákonnost rozhodnutí orgánu veřejné správy. Soudu především zásadně nepřísluší, aby originálně prováděl hodnocení, které činí správní orgány, soud může pouze posoudit zákonnost provedeného hodnocení, ale nesmí činnost správního orgánu nahradit (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 2. 2014, č. j. 9 Azs 41/2014 - 34). Žalobcem předkládaná právní konstrukce je i v rozporu s principem právní jistoty. Z hlediska řízení před správními orgány znamená právní moc, že správní akt (rozhodnutí správního orgánu) je konečným výsledkem určitého postupu správního orgánu. Především však (z hlediska hmotného práva) znamená, že konkrétní rozhodnutí správního orgánu reálně působí navenek, neboť jej nelze, s výjimkou zákonem

stanovených případů, změnit nebo zrušit (srov. např. *Hendrych, D. a kol.* Správní právo. Obecná část. 9. vydání. Praha: C. H. Beck, 2016, str. 292).

26. Skutečnost, že žalobce napadl rozhodnutí žalovaného žalobou ve správním soudnictví, ještě neznamená, že pominuly právní účinky takového rozhodnutí. V řízení o žalobě proti rozhodnutí správního orgánu se přezkoumávají pravomocná (a tedy zásadně vykonatelná) správní rozhodnutí. Podání žaloby proti rozhodnutí žalovaného nevedlo bez dalšího k tomu, že napadené rozhodnutí po dobu soudního přezkumu nezakládalo právní následky. Soudní řád správní ani jiný zákon nestanovil v projednávané věci odkladný účinek žaloby (§ 73 odst. 1 s. ř. s.). Naopak, v řízení ve věcech pomoci v hmotné nouzi nemá odkladný účinek dokonce ani podané odvolání (§ 77 odst. 2 zákona o pomoci v hmotné nouzi), ačkoli obecná právní úprava odvolání proti správnímu rozhodnutí přiznává odkladný účinek (§ 85 odst. 1 správního řádu).
27. Žalovaný měl v době vydání napadeného rozhodnutí již k dispozici pravomocné rozhodnutí o zamítnutí odvolání proti rozhodnutí úřadu práce o vyřazení žalobce z evidence uchazečů o zaměstnání, a vycházel již z toho, že rozhodnutí o vyřazení žalobce z dané evidence obstálo i v odvolacím řízení. Žalovaný postupoval v souladu se zákonem, pokud nepovažoval žalobce vzhledem k jeho vyřazení z evidence uchazečů o zaměstnání ke dni 29. 9. 2017, již za osobu v hmotné nouzi. Soud souhlasí s žalovaným, že opačný postup by byl v rozporu se zákonem. V takové situaci nelze po žalovaném požadovat, aby vyčkával, zda žalobce napadne předmětné správní rozhodnutí žalobou, a poté na rozhodnutí správního soudu o podané žalobě. Žalovaný nebyl za této situace povinen zohlednit existenci správní žaloby. Napadené rozhodnutí tudíž nelze z toho důvodu považovat za nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů.
28. Co se týče namítané nesrozumitelnosti a neurčitosti napadeného rozhodnutí s odůvodněním, že na straně 2 odůvodnění došlo k chybné dataci dne, k němuž byl žalobce vyřazen z evidence uchazečů o zaměstnání, soud odkazuje na vyjádření žalovaného k žalobě. Z obsahu správního spisu je zřejmé, že se jednalo o chybu v psaní, která se žalobce nedotkla v jeho právní sféře.
29. Námitkami proti vyřazení žalobce z evidence uchazečů o zaměstnání a obecným výtkám vůči správnímu řízení, které žalobce uvedl v replice k vyjádření žalovaného (doručena soudu dne 9. 4. 2019), se soud již nezabýval. Rozšíření žaloby o další žalobní námitky totiž nebylo možné po uplynutí lhůty k podání žaloby, která činila dva měsíce od oznámení rozhodnutí doručením písemného vyhotovení a uplynula v pondělí 7. 1. 2019 (§ 71 odst. 2 ve spojení s § 72 odst. 1 a § 40 odst. 1, 2 a 3 s. ř. s.). Vyřazením žalobce z evidence uchazečů o zaměstnání se dále zabýval již zdejší krajský soud v rozsudku ze dne 17. 4. 2020, č. j. 31 Ad 8/2018-90, na který soud shora odkázal.
30. S ohledem k uvedeným skutečnostem krajský soud v souladu s § 78 odst. 7 s. ř. s. **žalobu jako nedůvodnou zamítl.**

VI. Náklady řízení

31. Výrok o náhradě nákladů řízení je odůvodněn § 60 odst. 1 a 2 s. ř. s. Žalobce nemá právo na náhradu nákladů řízení, neboť v řízení nebyl úspěšný. Žalovaný správní orgán, který sice měl ve věci úspěch, však právo na náhradu nákladů řízení nemá, jelikož se jednalo o řízení ve věci pomoci v hmotné nouzi.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Hradec Králové 14. srpna 2020

JUDr. Ivona Šubrtová v. r.
samosoudkyně